

S úctou a vděčností vzpomínáme na profesora Jaroslava Daňhela

V neděli 23. listopadu 2025 nás poklidně a ve spánku ve věku 82 let navždy opustil náš kolega, učitel a přítel, profesor Jaroslav Daňhel. Odešel jemně. Bez honosných gest. Nicméně v tichu, které po něm zůstalo, zní jeho slova, která kdy vnesl do našich životů, neboť v sobě měl lehkost, která konejšila a hloubku, která formovala.

Narodil se 1. června 1943 v Kutné Hoře, ve městě, které si navždy uložil do svého srdce. I když ho život nakonec zavedl do Prahy, zejména ve svátečních obdobích se ke Kutné Hoře vracel v myšlenkách, vzpomínkách a fotografických pozdravech, jež posílal lidem ve svém okolí.

Poté, co absolvoval místní kutnohorské gymnázium, si zvolil jako svou alma mater Vysokou školu ekonomickou v Praze, kde vystudoval obor finance a ekonomicko-matematické výpočty. Ačkoliv po promoci nastoupil do České pojišťovny, kde se dokázal z pozice likvidátora vypracovat až do představenstva, byla to právě Vysoká škola ekonomická, konkrétně Katedra bankovníctví a pojišťovnictví na Fakultě financí a účetnictví, se kterou již naplno spojil od druhé poloviny devadesátých let nejvýznamnější část svého akademického působení.

Jeho zkušenosti z každodenní praxe, získané přímo mezi lidskými příběhy a konkrétními škodami, se ustavičně proplétaly s hlubokými teoretickými znalostmi, které si po celý život pečlivě budoval. S citem pro nahodilost a riziko dokázal vidět souvislosti a smysl tam, kde jiní viděli jen náhodu a chaos. Tato schopnost z něj vytvořila osobnost jedinečnou a nadčasovou, člověka, jehož vhled a moudrost nezůstávaly skryté, ale dodávaly inspiraci všem, kteří s ním pracovali a učili se od něj.

Byla to i četba Ericha Fromma, jehož myšlenky o svobodě, odpovědnosti a lásce k člověku hluboce formovaly jeho pohled na život i práci. Fromm mu ukázal, že skutečná síla spočívá v porozumění druhým a v odpovědném využití vlastních schopností, a že lidskost je hodnotou, kterou nelze oddělit od každodenních rozhodnutí a profesionální činnosti. Díky tomu usiloval vždy o hledání rovnováhy, jakkoliv to mohlo být nesnadné.

Současně ho fascinovaly dálnovýchodní filozofie a asijské kultury, jejichž klid, vytrvalost a vyrovnané vnímání proměnlivosti světa rezonovaly s jeho vlastními hodnotami. Vzpomínám si, že mi jednoho dne u irské kávy vyprávěl, jak si nechal změřit auru. Vyšla mu oranžová, jen krok od osvětlení. Usmála jsem se tehdy a poznamenala, že podle mě by mu přeci jenom více rezonovala fialová. Byl překvapený, že jsem znala barev, které vedou k osvětlení, já však v tu chvíli

reagovala intuitivně. Dnes, po skoro deseti letech, jsem si však už naprosto jistá tím, že pokud aury a osvětlení skutečně existují, ta jeho do fialové barvy již dozněla.

I přes vážné zdravotní neduhy, které profesora Daňhela poslední roky provázely, se nikdy nepoddal. Jeho tělo mohlo být zmáhané, ale duch byl vždy nad hmotou... Opravdu nikdy si nestěžoval, a i v těch nejnáročnějších chvílích si zachovával klid a pokoru, které mu pomáhaly přijímat vlastní slabosti a proměny těla. Ta neuvěřitelná a chvílemi až nepochopitelná schopnost nést tíhu nemoci s takovou vyrovnaností a lehkostí odhalovala hloubku jeho charakteru; člověka, jehož vnitřní síla, moudrost a otevřenost světu byla mnohem silnější než cokoli, co mohlo omezit jeho tělesnou schránku.

Bylo zjevné, že ve své rodině, v manželce, dcerách a vnoučatech nacházel vždy klidné zázemí a pevnou lásku, která mu dávala podporu ve všem, co dělal. Kolegové a přátelé proto mohli být svědky jeho neustálého a neúnavného elánu psát, objevovat a nacházet nové cesty poznání. A bylo to právě psaní, které mu v posledních letech přinášelo kromě radosti i únik, protože ve chvílích tvorby dokázal zapomenout a přesměrovat své myšlenky pozitivním směrem.

Zanechal po sobě obdivuhodný odkaz v podobě mnoha článků, příspěvků a dalších rozličných publikací, který nese jeho charakteristický a nezaměnitelný rukopis. Profesor Daňhel často sděloval několik myšlenek v jednom rozvětveném souvětí, což při čtení vyžadovalo absolutní intelektuální přítomnost a koncentrovanost. Ano, přiznávám se, že jsem si mnohdy jeho písemné projevy musela číst několikrát, protože každé mé myšlenkové odběhnutí znamenalo ztrátu souvislostí, k nimž jsem se musela znovu vracet, abych plně porozuměla jemným logickým vazbám skrytým v jeho větách.

Zásadní je ovšem to, že jeho texty vždy působily kompaktně a měly v sobě mnoho nosných témat vytvářejících myšlenkový prostor, který lze do budoucna dále rozvíjet a pokračovat v něm.

Ač se nyní loučíme, víme, že stopa profesora Daňhela zůstane neodmyslitelně s námi všemi a nikdy nezmizí. Je v našich vzpomínkách, v jeho učeních a samozřejmě, jak již bylo psáno výše, také v jeho slovech znějících v tichu, které po něm zůstalo...

Rodině vyjadřujeme hlubokou účast.

Odpočívajte v pokoji, pane profesore. Čest Vaší památce.

Za kolegy, studenty a přátele

Petra Vojtíková Tisová*

* Petra Vojtíková Tisová; Vysoká škola ekonomická v Praze, Fakulta financí a účetnictví, katedra bankovníctví a pojišťovnictví, nám. W. Churchilla 4, Praha 3, 130 67; <petra.tisova@vse.cz>.